

Γιώργος Μπογδανόπουλος

[ΓΙΑ ΤΟΝ Σ.Λ. ΣΚΑΡΤΣΗ]

Τον Σκαρτσή τον γνώρισα όταν πήγαινα στην τρίτη Γυμνασίου. Μετά το σχολείο τον ξαναβρήκα σαν φίλο και δάσκαλο.

Κάθε φορά που μιλάω μαζί του απολαμβάνω με την ίδια χαρά και το ίδιο αίσθημα ελευθερίας τον τρόπο που χειρίζεται την γλώσσα.

Σε παρασέρνει σ' έναν τρόπο επικοινωνίας όπου οι λέξεις σημαίνουν αυτό που σημαίνουν για όλους και, ταυτόχρονα, λένε πολλά άλλα, κολυμπάνε χωρίς ταραχή σε πολλά επίπεδα, σε άλλη διάσταση.

Το ίδιο αίσθημα ελευθερίας και ευεξίας προκαλεί η ποίησή του.

Όσο προχωρώ στην ζωγραφική διαβάζω ολοένα και πιο λίγο, έτσι δεν την ξέρω καλά την ποίησή του. Μπορώ όμως να πω αυτό που βλέπω, και ο Σκαρτσής ζει την ποίηση, γράφει ενώ περπατάει, πίνει νερό, κολυμπάει ή παίζει με τον σκύλο του.

Δεν την αποδεικνύει την ποίησή του, δεν την υπερασπίζεται.

Είναι ο μόνος που ξέρω που δεν εκβιάζει την ζωή με την ποίηση ούτε την ποίηση με την ζωή.

Αυτό τον φέρνει στην αρχή της νέας εποχής, ενώ ο ίδιος δεν θα διεκδικήσει ποτέ το βραβείο της πρωτοπορίας.

Ο Σωκράτης με την παρουσία του εξαργυρώνει αμέτρητα ποιητικά μεροκάματα, είναι αυτό που θα ήθελαν χιλιάδες ποιητές.

Και μεις είμαστε δια βίου τυχεροί που τον γνωρίσαμε.

Αφιέρωμα περ. *Μανδραγόρας*, αρ. 12-13, Αθήνα 1996

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

Δεν επαναλαμβάνω τους στίχους. Διαβάζω αποσπασματικά αφήνοντας τον ρυθμό να μου υποβάλλει γραμμές – σημάδια– για το φως, τον αέρα γύρω από την πέτρα ή τα γυμνά γόνατα. Κάποτε έρχεται μόνο του ένα ψάρι που πάει παντού, αν ήτανε τροφή θα μπορούσε να ταΐσει πέντε χιλιάδες... Και ίσως ο ήλιος όπως τον ζωγραφίζουν τα παιδιά κι ο δάσκαλός μου.

Προσωπικό σημείωμα, Δημοσίευτο, 2002

Αλέκος Χρυσανθακόπουλος

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΑΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΣΚΑΡΤΣΗΣ

ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ

Τις χορδές της εφηβείας μας με υψηλό παλμό ετράνωσες, ήχους αυθεντικούς έπεμψες απ' της καρδιάς μας τα βάθη.

Αυστηρός, με ιερή οργή και αισθηματικός με άπειρη κατανόηση μας οδήγησες στους δρόμους της αυτογνωσίας και στα σκαλοπάτια της ποίησης που θεώνουν τον άνθρωπο.

Ο σεβασμός, το δέος και η αγάπη μας είναι μαζί σου κάθε στιγμή και αμείβεσαι με την αιώνια νιότη των μαθητών σου αφουγκραζόμενος αχούς, πνευματικούς ατμούς και δυσθεώρητα αιθερικά σήμαντρα, κι ύστερα τα μεταπλάθεις σε φθόγγους μαγικούς και γραφή βαθύνοια.

Η μύηση στον ποιητικό συμβολισμό και η αποκάλυψη του ποιητικού οίστρου υπήρξε μέγιστη χαρά για όσους σε προσέγγισαν. Μέσα από τον ατρέρμονο στοχασμό του βλέμματός σου φτερούγισαν αχτίδες υψηλού φωτός και έλαμψαν οι συνειδήσεις των εξευρεθέντων από σε ποιητών. Ως ανώτατη μορφή του λόγου η ποίηση συνάντησε τον άνθρωπο που κρατά αναμμένο τον λύχνο της αλήθειας και διασώζει τη συνέχειά της.

Σε ευγνωμονούμε, δάσκαλε, που τη γλώσσα μας έχυσες και ως λαλούσα πνοή την οδήγησες να ενωθεί για όσους σε προσεγγίσαμε τον έναρθρο λόγο και την τέχνη της γραφής.

Οφείλουμε πολλά στη γραμμή γραφής Σίγμα, στον παντοτινό μας δάσκαλο που σκάλισε περίτεχνα τα όστρακά μας, καθώς μας έβγαλε από το καβούκι της μοιρολατρίας. Όσα κι αν σου αναγνωρίσουμε λίγα και θα σε αδικούν. Δάσκαλε, κρατάς αστείρευτη την αγάπη των παντοτινών εφήβων που μπόλιασες ελληνότροπα και ελεύθερα να διανοούνται.

Χαιρετισμός σε τηλεοπτική εκπομπή, 26-7-2005